

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2056	Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λκ. 14,16-24· Μθ. 22,14) 17 Δεκεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Προφάσεις

«Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς...» (Λκ. 14,16)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιο. Τί μᾶς λέει; Κάπου **στρώθηκε ἓνα τραπέζι** μὲ ὄ,τι ἐκλεκτό· γλέντι τρικουβερτο. Ἀλλὰ –περίεργο πρᾶγμα– **δὲν πάτησε κανένας**. Πολὺ περίεργο· σὲ τέτοιες διασκεδάσεις τρέχουν ὅλοι, πῶς ἐδῶ δὲν ἦρθαν;

Ἡ ἀπορία λύνεται ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ εὐαγγέλιο εἶνε **λόγος παραβολικός**, ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Δὲν πρόκειται δηλαδὴ γιὰ κανένα γλέντι κοσμικό, γιὰ διασκέδασι ὅπως αὐτὲς ποὺ γίνονται στὰ κέντρα.

Ἡ παραβολὴ αὐτὴ διδάσκει, ὅτι ἔξω ἀπὸ τὶς κοσμικὲς χαρὲς ὑπάρχουν καὶ πνευματικὲς ἀπολαύσεις, ὑπάρχει κ' ἓνα συμπόσιο οὐράνιο. Μὲ τὴν παραβολὴ αὐτὴ τοῦ μεγάλου δεῖπνου ὁ Κύριος θέλει νὰ διδάξῃ, ὅτι ἡ θρησκεία μας χαρίζει τὴ χαρὰ. **Τὴ χαρὰ δὲν τὴ δίνει ὁ κόσμος, τὴ δίνει ὁ Χριστός**, ἀρκεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε. Θέλεις νὰ αἰσθανθῆς χαρὰ πραγματική; δέξου τὴν πρόσκλησί του.

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως, μὲ διάφορες προφάσεις, ἀρνοῦνται τὴν πρόσκλησι, νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὶς θεῖες ἐντολές. **Ποιὲς ἐντολές;**

Ἄς ἀναφέρουμε μερικές, ἀγαπητοί μου.

● Πρῶτα - πρῶτα ὁ **ἐκκλησιασμός**. Κάθε Χριστιανὸς ἔχει χρέος νὰ ἐκκλησιάζεται τουλάχιστον τὴν Κυριακὴ. Ἀπὸ τὶς 168 ὥρες ποὺ ἔχει ἡ ἑβδομάδα, ὁ Κύριος ζητάει νὰ διαθέσουμε μία μόνο ὥρα γιὰ νὰ ἔρθουμε στὴν ἐκκλησίαν νὰ ποῦμε ἓνα εὐχαριστῶ στὸ Μεγαλοδύναμο καὶ νὰ ζητήσουμε τὸ ἔλεός του. Κι ὅμως οἱ πολλοὶ δὲν ἔρχονται κ' οἱ ἐκκλησιᾶς εἶνε σχεδὸν ἀδειανές. Ἄν ἐκκλησιάζονταν ὅλοι, θὰ ἔπρεπε νὰ φτειάζουμε μεγαλύτερες ἐκκλησιᾶς. Ἄν τώρα τοὺς ρωτήσης, γιὰτί δὲν ἐκκλησιάζονται, ἀκοῦς δικαιολογίες ποὺ δὲν στέκουν.

✓ Ὁ ἓνας θὰ πῇ· Δουλεύω, κουράζομαι, **ἔχω ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῶ**, κ' ἔτσι τὶς πρωινὲς ὥρες κοιμᾶμαι. Μὰ ἐγὼ βλέπω πρῶτῃ - πρῶτῃ τὴν Κυ-

ριακὴ πλῆθος ἄνθρωποι νὰ μπαίνουν σὲ αὐτοκίνητα καὶ νὰ φεύγουν γιὰ ἐκδρομὲς τὴν ὥρα ποὺ χτυπᾶνε οἱ καμπάνες. Γιὰ ἐκδρομὴ διακόπτουν τὸν ὕπνο τους, γιὰ τὴν ἐκκλησίαν ὄχι. ✓ **Κουράζονται**, λένε, **ὄρθιοι** στὴν ἐκκλησίαν, γι' αὐτὸ δὲν ἔρχονται. Μὰ ἐγὼ βλέπω στοὺς ναοὺς τὰ καθίσματα νὰ εἶνε ἀδειανά, κι αὐτοὺς ποὺ λένε πῶς δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν ἐδῶ μιὰ ὥρα, τοὺς βλέπω ὥρες ὀλόκληρες ὄρθιους στὸ γήπεδο καὶ νὰ τοὺς ψήνη ὁ ἥλιος ἢ νὰ τοὺς περονιάζῃ τὸ κρύο. Ἄρα ὁ λόγος ποὺ ἀπουσιάζουν δὲν εἶνε ἡ κούρασι, εἶνε ἡ ἀδιαφορία. ✓ **Λοιπόν**· Ἔλα στὴν ἐκκλησίαν – Κουράζομαι. Ἔλα στὴν ἐκκλησίαν – Δὲ βρῖσκω κάθισμα. Ἔλα στὴν ἐκκλησίαν – Δὲ μ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ παπᾶς. Ἔλα στὴν ἐκκλησίαν – Μ' ἐνοχλοῦν οἱ ἐπίτροποι. – Ἔλα στὴν ἐκκλησίαν – Βαριέμαι **τὸ κήρυγμα**... Δὲν ἔρχεσαι. Δηλαδή, προφάσεις.

● Καὶ μόνο γιὰ τὸν ἐκκλησιασμό; Νά, τώρα εἶνε περίοδος **νηστείας**, ποὺ εἶνε θεσμὸς τὸν ὁποῖον ὤρισε ἡ Ἐκκλησίαν μας ὡς μέσο προπαρασκευῆς γιὰ νὰ ἐορτάσουμε τὰ Χριστούγεννα. Νηστεύουν οἱ ἄνθρωποι; Οὔτε Τετάρτη, οὔτε Παρασκευὴ, οὔτε Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, οὔτε καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἀκόμα. Μὰ γιὰτί; ✓ **–Εἶμαι ἄρρωστος**, λέει. Ἄν εἶσαι ἄρρωστος, ἔχεις δικαιολογία· φιλόνητο ἢ Ἐκκλησίαν μας σὲ ἐξαιρεῖ ἀπὸ τὸν κανόνα. Δὲν εἶνε ὅμως ὅλοι ἄρρωστοι. Ἔχουν ὑγείαν σιδερένια, μποροῦν νὰ σπάσουν χαλίκι στὸ δημόσιο δρόμο. Προφασίζονται τὸν ἄρρωστο· αἰτία εἶνε ἡ κοιλιόδουλιαν, θεοποίησαν τὴν κοιλιάν (πρβλ. Φιλ. 3,19).

● Τώρα πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα. Ὁ Χριστὸς σοῦ ἔχει στρωμένο τραπέζι καὶ σὲ καλεῖ στὴν θεῖαν κοινωνίαν· ἔλα λοιπόν, **ἔλα νὰ κοινωνήσης** τὰ ἄχραντα μυστήρια. Τί ἀπαντᾶς; ✓ **–Εἶμαι ἁμαρτωλός**, ἀκάθαρτος· ἔχω κάνει διάφορες ἁμαρτίες, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ κοινωνήσω... Πρόφασι, ψευτοευλάβεια εἶνε αὐτή. Ἄν νιώθῃς ἀκάθαρτος, τρέξε στὸ λουτρό. Ὅπως

βάζεις στο πλυντήριο τὸ ἀκάθαρτο ρούχο καὶ τὸ λερωμένο πιάτο, κι ὅπως κάνεις τακτικά μπάνιο καὶ πλένεις τὸ σῶμα σου, ἔτσι νὰ καθαρίσῃς καὶ τὴν ψυχὴ σου. –Μὰ ποῦ νὰ πάω νὰ καθαρίσω τὴν ψυχὴ μου; Πολὺ κοντά. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶς κάτω στὸν Ἰορδάνη ποταμό· ὁ Ἰορδάνης εἶνε δίπλα σου. Ἔνα δάκρυ μετανόιας, ποῦ πέφτει ἀπὸ τὰ μάτια ὄχι γιὰ κοσμικὰ πράγματα ἀλλὰ γιὰ τὶς πορνείες, τὶς μοιχεῖες, τὶς βλασφημίες καὶ τ' ἄλλα ἁμαρτήματά μας, γίνεται Ἰορδάνης καὶ μπορούμε νὰ πλυθοῦμε.

● **Εἶσαι ἀκάθαρτος; ἔλα στὴν ἱερὰ ἐξομολόγησι.** Ἄν πιστεύῃς, τὸ πετραχήλι τοῦ παπαῦ, ὅπως λένε τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε ὁ Ἰορδάνης, ὅπου καθαρίζονται οἱ ἁμαρτωλοὶ. Ἔλα στὸν πνευματικὸ πατέρα, ἄνοιξε τὴν καρδιά σου, πὲς τ' ἁμαρτήματά σου, νὰ λάβῃς ἄφεσι. ✓ –Νὰ πάω στὸν πνευματικὸ; μὰ **δὲν ὑπάρχουν πνευματικοί...** Δὲν ὑπάρχουν; Πρόφασι κι αὐτό. Ἄν ἀρρωστήσης, ζητᾶς γιατρὸ στὴ γειτονιά· ἂν δὲν τὸν βρῆς στὴ γειτονιά, πᾶς στὸ νοσοκομεῖο· κι ἂν δὲν βρῆς ἐδῶ, πᾶς στὸ ἐξωτερικό, δανεῖζεσαι ἢ πουλᾶς καὶ τὸ σπίτι σου, γιὰ νὰ θεραπεύσης τὸ κορμί, ποῦ αὔριο θὰ γίνῃ «*σκωλήκων βρώμα καὶ δυσωδία*» (Ἀκολ. νεκρῶσ., μακαρ.). Ὡστε λοιπὸν γιατρὸ γιὰ τὸ σῶμα βρίσκεις, γιὰ τὴν ψυχὴ δὲν βρίσκεις; Ἄν δὲν ὑπάρχει πνευματικὸς στὴν ἐνορία, ὑπάρχει παρακάτω. Δόξα τῷ Θεῷ στὴν πατρίδα μας ὑπάρχουν πνευματικοὶ εὐλαβεῖς καὶ ἅγιοι. Καὶ ἂν δὲν βρίσκῃς στὸν κόσμον, ἄντε στὸ Ἅγιον Ὄρος, νὰ βρῆς κάποιον ἀπὸ ἰερείους ποῦ ἀσκητεύουν ἐκεῖ, νὰ πῆς τὰ κρίματά σου.

● Ἀλλά, ἀδελφοί μου, οἱ προφάσεις δὲν τελειώνουν. Τὸν καλεῖς στὴν ἐκκλησία – προφάσεις, τὸν καλεῖς νὰ νηστεύῃ – προφάσεις, τὸν καλεῖς νὰ κοινωνήσῃ – προφάσεις, τὸν καλεῖς νὰ ἐξομολογηθῇ – προφάσεις. Καὶ ὄχι μόνο γι' αὐτά. Θὰ μπορούσαμε νὰ μιᾶμε γιὰ προφάσεις μέχρι τὸ βράδυ. Νά· λὲς στὸν ἄλλο ποῦ ἔχει χρήματα· Δῶσε κάτι γιὰ τὴν ἐκκλησία ἢ γιὰ τὸ σχολεῖο ἢ γιὰ τὸ γυμνάσιο, **δῶσε γιὰ τὸ φτωχό.** Καὶ τὸν βλέπεις καὶ σφίγγει τὸ χέρι καὶ προφασίζεται διάφορα γιὰ νὰ μὴν ἐλεήσει.

Προφάσεις ὁ φιλάργγυρος γιὰ νὰ μὴν κἀνῃ ἐλεημοσύνη, προφάσεις ὁ ἄλλος γιὰ νὰ μὴν κἀνῃ προσευχὴ, προφάσεις ὁ ἄλλος γιὰ νὰ μὴν ἀνοίξῃ τὸ Εὐαγγέλιο, προφάσεις ὁ ἄλλος γιὰ νὰ μὴ συγχωρήσῃ τὸν πλησίον... Ἔχουμε **προφάσεις γιὰ ὅλα.** Δηλαδή τί καταλαβαίνω· ὁ διάβολος ἄνοιξε «φάμπρικα», διαρκῶς βγάζει προφάσεις καὶ τὶς βάζει στὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων. Κάποιος σοφὸς εἶπε· «Εὐκολώτερα ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ πάψῃ νὰ ἁμαρτάνῃ παρά

νὰ πάψῃ νὰ προφασίζεται». Γι' αὐτὸ καὶ στὸ Φαλτήρι ὁ προφῆτης Δαυὶδ, ποῦ τὸ γνωρίζει τὸ κακὸ αὐτό, λέει· «*Μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις*» (Ψαλμ. 140,4).

* * *

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, τὰ λίγα – τὰ φτωχὰ λόγια εἶχα νὰ πῶ στὴν ἀγάπη σας. **Εἴμαστε ἀδικαιολόγητοι.** Κανένας δὲν ἔχει λόγο νὰ προφασίζεται· ὡς Χριστιανοὶ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκτελέσουμε τὰ ἱερά μας καθήκοντα.

Τώρα ὅμως ξέρεις τί θὰ ποῦν κάποιοι; Νὰ πάλι προφάσεις· –Καλὰ εἶνε ὅλα αὐτὰ ποῦ ἀκούσαμε, ἀλλὰ **τὰ κάνει αὐτὸς ποῦ τὰ λέει;**... Ἄλλος θὰ πῆ· –Καλὰ ἦταν αὐτά, μὰ γιὰ «**τῷ καιρῷ ἐκείνῳ**»... Τρίτος θὰ πῆ· –Καλὰ εἶνε αὐτά, ἀλλὰ **ποιὸς τὰ κάνει σήμερα;**... Ἄλλος θὰ πῆ· –Μωρὲ **σὰν αὐστηρὰ μᾶς τὰ εἶπε** ὁ ἱεροκήρυκας, ἐμεῖς τὰ θέλουμε πιὸ μαλακά...

Ὡστε λοιπὸν αὐτὰ ποῦ εἶπαμε ἐδῶ δὲν θὰ ὑπάρξουν αὐτιά νὰ τ' ἀκούσουν; **Ἄχ, ἀναστενάζω** γιὰ τὴν μέση στὶς μεγάλες πολιτεῖες δὲν ὑπάρχουν αὐτιά ν' ἀκούσουν. Θυμᾶμαι τὰ χρόνια ποῦ ἔζησα σὰν ἱεροκήρυκας **στὰ ψηλὰ βουνά,** ἐπάνω στὰ σύνορα. Περνοῦσα ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, πῆγαινα μέσ' στὶς στάνες, χτυποῦσα τὴν καμπάνα καὶ ἔρχονταν οἱ τσοπαναράιοι, ὁ ἄπλος λαὸς τῆς Μακεδονίας. Δὲν εἶχαν ἀνάγκη αὐτοὶ ἀπὸ ῥητορεῖες· σὰν τὴ γῆ τὴ διψασμένη ποῦ ῥουφᾷ τὸ νερό, ἔτσι ἄκουγαν.

Θυμᾶμαι **μιὰ φορὰ στὰ Γρεβενά.** Πῆγα σὲ ἓνα χωριὸ καὶ ἦταν νύχτα 10 ἢ ὡρα· χτύπησα τὴν καμπάνα, ξύπνησαν ἀπὸ τὰ κρεβάτια, ἄδειασαν τὰ σπῖτια, μπήκαν ὅλοι στὴν ἐκκλησία, καὶ τοὺς δίδαξα τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοὺς λέω· Θὰ στήσω κολυμπήθρα. Μὲ κοιτάξαν. Τί κολυμπήθρα; Μία εἶνε αὐτὴ ποῦ βαπτίζονται τὰ μικρὰ παιδιά, καὶ δευτέρη εἶνε ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησις· ἐλάτε νὰ ἐξομολογηθῆτε. Καὶ εἶχαν ἄλλος 10, ἄλλος 20, ἄλλος 30, κι ἄλλος 50 χρόνια νὰ ἐξομολογηθοῦν. Καὶ κάθισα, ἀδέρφια μου, –ἀλήθεια σὰς λέω– κουρασμένος ὅπως ἦμουν ἀλλὰ νεώτερος καὶ ἀκμαῖος, κάθισα ἀπὸ τὶς 11 ἢ ὡρα τὴ νύχτα μέχρι τὸ πρωί· καὶ **ἐξομολογήθηκαν ὅλοι.**

Ἄχ πῶς ἤθελα τὶς ἅγιες αὐτὲς μέρες νὰ ἦμουν ἐκεῖ! Καὶ πόσο στενοχωριέμαι ποῦ **χίλια χωριά δὲν ἔχουν παπαῦ!** Θὰ ἦμουν εὐτυχισμένος, ἐγὼ ὁ γέρος, νὰ πάω ἄλλη μιὰ φορὰ ἐπάνω, νὰ χτυπήσω καμπάνα, ν' ἀκούσουν οἱ χωρικοὶ μας τὸ «*Χριστὸς γεννᾶται...*», νὰ ψάλουμε κ' ἓνα μνημόσυνο στοὺς τάφους τῶν ἡρώων μας καὶ νὰ ποῦμε «*Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**